

VERDRINKINGSSPEL

LS HAWKER

Het verdrinkingspel

Vertaling Jan Smit

HarperCollins

© 2015, LS Hawker
Oorspronkelijke titel: *The Drowning Game*
Vertaling: Jan Smit
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: iStockphoto / Pelageya Klubnikina
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 9789402713909
NUR 305
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver.
Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor Layla

HOOFDSTUK I

Woensdag

Woest blaffend bij het geluid van sirenes en de geur van vreemde mannen renden Sarx en Tesla heen en weer om de indringers van ons terrein te houden, waar geen hek omheen stond. Twee politiewagens, een brandweerauto en een ambulance stonden aan de overkant van de zandweg geparkeerd. Groepjes politie- en brandweermensen keken naar ons huis.

Pa's iPhone ging en bleef maar gaan. Ik kon me er niet toe zetten om op te nemen. Ik wist dat het de politie buiten was, die me belde om de voordeur open te doen, maar als je mij vroeg zo'n grote groep vreemden binnen te laten, kon je net zo goed een varken vragen om een vliegtuig te besturen. Ik had er geen enkele training of ervaring in. Het liefst zou ik de AK-47 uit de wapenkluis in de kelder hebben gehaald, hoewel ik het dan moest opnemen tegen een stel getrainde agenten.

'Petty Moshen!' dreunde buiten een stem door een elektrische megafoon.

Ik hoorde de honden janken bij dat geluid en begon nog heviger te beven. Dat was me niet meer overkomen sinds de nacht dat pappa me op de prairie had achtergelaten in een verblindende sneeuwstorm, om mijn richtingsgevoel te ontwikkelen.

'Petty, roep die honden terug!'

Maar dat kon ik niet.

‘Ik bel de telefoon van je vader weer, en nu neem je op!’

Ik sloot mijn ogen en concentreerde me, alsof die woorden uit de mond van mijn vader kwamen, met zijn stem. De iPhone trilde. Ik deed alsof het pappa was, pakte het mobieltje, drukte op de toets en bracht het naar mijn oor.

‘Dit is sheriff Bloch,’ zei de man aan de andere kant. ‘We moeten binnenkomen om over je vader te praten.’

Ik schraapte nog eens mijn keel. ‘Eerst moet ik iets anders doen,’ zei ik, en ik brak het gesprek weer af. Haastig liep ik de trap af naar de kelder.

Beneden stapte ik op de loopband, zette de snelheid op vijftien kilometer per uur en rende vijf minuten lang, zo hard als ik kon. Dat is wat rechercheur Deirdre Walsh, mijn favoriete figuur uit de tv-serie Offender NYC, altijd deed als de emoties haar te veel werden. Niemand, behalve ikzelf en mijn vader, was ooit bij ons in huis geweest, dus moest ik mezelf schrap zetten.

Ik sprong van de loopband, rende met twee treden tegelijk de trap weer op, zwetend en met kramp in mijn benen, maar ook een stuk rustiger. Ik stak een plak kauwgom in mijn mond en liep naar de voordeur, zoals rechercheur Walsh dat ook zou hebben gedaan – onbevreesd, zakelijk en met gezag. Ik gooide de deur open en riep: ‘Sarx! Tesla! Af! Kom hier.’

Ze keken allebei om en renden naar me toe. Ik zag dat er nog een auto bij was gekomen aan de overkant van de weg, een splinternieuwe, gepimpte rode Dodge Ram 4x4 pick-uptruck. Randy King, in een geruit hemd, Lee’s, cowboylaarzen en met een lichtbruine Stetson op zijn hoofd, stond ertegenaan geleund. Het enige wat ik van zijn gezicht kon zien was zijn zwarte walrussnor. Hij was de man aan wie mijn vader had gevraagd op mij te letten als hem ooit iets zou overkomen. Ik had Randy maar een paar keer gezien, en nog nooit met hem gesproken, tot vandaag.

De honden bleven hijgend voor me zitten, bezorgd en zachtjes

jankend. Ik bukte me en kroelde ze tussen de oren, blij dat pappa ze zo goed had afgericht. Toen richtte ik me op en bracht ze naar de kleine garage aan de linkerkant van het huis. Ze gingen weer zitten, terwijl ik de deur openmaakte en ze een teken gaf naar binnen te gaan. Dat beviel ze niet – ze jankten nu onrustig uit protest – maar ze gehoorzaamden wel. Ik deed de deur achter ze dicht en draaide me om naar de invasie.

Alsof ik een onzichtbaar krachtveld had uitgeschakeld, kwamen alle mannen tegelijk op me af: de ziekenbroeders en brandweerlui met hun apparatuur, de politiemensen met hun hand vlak boven hun pistool. Ik keek hen niet recht aan, maar ik voelde dat ze naar me starden als naar een wild beest in de dierentuin of een seriemoordenaar.

De man die de sheriff moest zijn, stapte op me toe, en ik deed een pas terug, met mijn hand tegen het mes dat ik altijd aan mijn beha gehaakt heb. Ik wist dat het niet verstandig was mijn hand in mijn hoodie te steken, naar de Baby Glock in mijn schouderholster.

‘Petty?’ zei hij.

‘Jawel,’ antwoordde ik, met mijn ogen neergeslagen naar het bosje giftig kruiskruid aan mijn voeten.

‘Ik ben sheriff Bloch. Mogen we binnenkomen?’

‘Jawel,’ zei ik nog eens, terwijl ik me omdraaide naar het trapje van de veranda. Ik deed de hordeur open, ging naar binnen en stapte opzij om de stoet van onbekende mannen door te laten. Ik ademde oppervlakkig en voelde dat ik weer stond te beven. Mijn hart ging zo tekeer dat ik het bloed in mijn wangen voelde pompen, en de bult op mijn linkerschouder – littekenweefsel van een verwonding uit mijn jeugd – jeukte als de pest, zoals altijd wanneer ik zenuwachtig was.

Na de sheriff kwamen de ziekenbroeders.

‘Waar is hij?’ vroeg een van hen. Ik wees rechts achter me, naar

de trap. Ze dromden naar boven met hun koffertjes. Het huis leek te klein, alsof er niet genoeg lucht was voor al die mensen.

Sheriff Bloch en een hulpsheriff stapten de huiskamer binnen. Ze bleven staan en keken om zich heen. De kamer was leeg, afgezien van de grootvadersklok in de hoek. Het oude ding liep al jaren niet meer, zodat het in dit huis altijd zeventien minuten over drie was.

‘Ga je verhuizen?’ vroeg de hulpsheriff.

‘Nee,’ zei ik. Daarna besepte ik pas waarom hij dat vroeg. Al onze meubels staan dicht tegen elkaar aan, midden in de kamer, bij de ramen vandaan.

De sheriff en zijn hulpje wisselden een blik. De hulpsheriff liep naar een van de ramen aan de voorkant en keek tussen de tralies door naar buiten.

‘Is dat kogelvrij glas?’ vroeg hij.

‘Jawel.’

Weer keken ze elkaar aan.

‘Kunnen we ook ergens gaan zitten?’ vroeg sheriff Bloch.

Ik liep naar onze tv-kamer, de oorspronkelijke eetkamer van het huis, gevolgd door de twee mannen. De bank verspreidde een stofwolk, en de veren produceerden een mineurakkoord. Ik trok mijn benen op en sloeg mijn armen om mijn knieën.

‘Dit is hulpsheriff Hencke.’

Hencke stak zijn hand uit, maar die negeerde ik. Na twee tellen liet hij hem weer zakken.

‘Ik leef met je mee,’ zei de hulpsheriff. Hij had blond stekeltjeshaar en droeg een donkerblauw uniform.

Ten slotte ging hij maar in pa’s stoel zitten. Ik zag het als in slow motion, met het gevoel alsof iemand een mes in mijn buik stak, zonder dat ik er iets aan kon doen.

‘Nee!’ schreeuwde ik.

Niemand behalve mijn vader had ooit in die stoel gezeten. Het

was één ding dat ik deze mensen in ons huis had toegelaten, maar ze moesten zich geen vrijheden permitteren.

Hij keek om zich heen, en toen naar mij, zichtbaar van zijn stuk gebracht. 'Wat? Ik... ik wilde gaan zitten.'

'Haal maar een stoel uit de keuken,' zei sheriff Bloch.

De hulpsheriff haalde een van de blauwe vinylstoelen naar de tv-kamer. Zijn handen trilden toen hij probeerde iets in zijn notitieboekje te schrijven. Blijkbaar was hij net zo geschrokken van mijn uitval als ikzelf.

'Wil je je achternaam voor me spellen?'

'M-O-S-H-E-N,' zei ik.

'En je bent hier geboren?'

'Nee,' zei ik. 'Oorspronkelijk komen we uit Detroit.'

Hij fronste even en keek op. 'Hoe zijn jullie dan hier terechtgekomen? Hebben jullie familie hier?'

Ik schudde mijn hoofd. Ik vertelde hem maar niet dat mijn vader naar Saw Pole, Kansas, was verhuisd omdat hij altijd boer had willen worden. In Saw Pole had hij een postzegeltje land bewerkt en paardenvliegen gefokt, maar niet veel anders.

'Hoe oud ben je?'

'Eenentwintig.'

Hij liet zijn potlood zakken. 'Heb je in Niobe op school gezeten? Ik geloof niet dat ik je ooit gezien heb.'

'Pappa heeft me thuis lesgegeven,' zei ik.

'Hoe laat heb je je vader... gevonden?' De schedel van de hulpsheriff kleurde. Hij kon beter zijn haar wat laten groeien om zijn reacties te verbergen.

'Ik hoorde de honden blaffen om een uur of twee.'

's Middags of 's nachts?'

's Middags,' antwoordde ik. 'Het zal kwart over twee zijn geweest toen de honden begonnen te blaffen bij de achterdeur. Ik begaf mij daarheen, maar ik kon geen sporen van braak of andere

aanwijzingen van een geforceerde toegang tot het pand ontdekten. Vervolgens heb ik mijn Winchester-geweer uit de wapenkluis in de kelder gehaald, met de bedoeling het terrein rond het pand te verkennen, maar de honden weigerden mij te volgen. Ik kwam tot de slotsom dat er sprake moest zijn van een incident in het huis zelf, daarom heb ik mijn onderzoek voortgezet op de eerste verdieping.’

Henckes potlood bleef in de lucht zweven, en hij fronste nog steeds. ‘Waarom praat je zo?’

‘Hoe?’

‘Meestal stel ik vragen en krijg ik antwoord.’

‘Ik vertel je toch wat er is gebeurd?’

‘Kan dat ook in gewone taal?’

Ik wist niet wat ik moest zeggen, dus zei ik maar niets.

‘Hoor eens,’ zei hij. ‘Geef nou maar antwoord.’

‘Oké.’

‘Goed. Dus waar was je vader?’

‘Vanochtend na het ontbijt zei hij dat hij zich niet lekker voelde, dus ging hij naar zijn slaapkamer boven, om even te liggen,’ zei ik.

Ik had de hele dag gewacht totdat pappa om eten zou roepen, maar dat deed hij niet. Ik ging niet bij hem kijken, omdat ik wel blij was dat ik geen eten voor hem klaar hoefde te maken of bier hoefde te halen. Ik hield de trap in de gaten om te zien of hij niet naar beneden kwam om me te betrappen terwijl ik naar verboden tv-series keek, en ik zette het geluid heel zacht, zodat ik het kraken van de oude traptreden zou kunnen horen.

‘Dus ten slotte ging je naar zijn slaapkamer omdat je de honden hoorde blaffen?’

Ik knikte.

‘Die honden wilden ons aan stukken scheuren,’ zei de hulpsheriff, terwijl hij met zijn hand over zijn stekeltjehaar wreef.

Ik had altijd een schoothondje gewild dat ik kon knuffelen, maar pappa hield van grotere rassen. Sarx was een Duitse herder, Tesla een rottweiler.

Hencke boog zich over zijn opschrijfboekje. ‘Waarom begonnen ze te blaffen, denk je?’

‘Omdat ze het roken,’ zei ik.

Hij keek op. ‘Wát roken ze dan?’

‘De dood. Ik klopte op de deur van de overledene... van pappa, bedoel ik... en vroeg of ik binnen mocht komen.’

‘Je ging dus zijn kamer binnen,’ zei de hulpsheriff, met zijn potlood boven het papier.

‘Toen ik had vastgesteld dat hij geen antwoord gaf, ging ik naar binnen. Hij lag op zijn buik op de lakens, met zijn gezicht van me af. Hij had zijn shorts aan... u weet hoe warm het was en vóór Memorial Day gebruikt hij de airco in het raam liever niet. Toen ik zijn blote benen zag, dacht ik dat hij een soort uitslag had. Ik wilde al wat lotion gaan halen, maar toen herinnerde ik me dat ik op de tv iets over lijkleektheid had gezien...’

‘Lijkleektheid,’ zei hij.

‘Wat?’

‘Lijkleektheid, geen lijkleekte. Als het bloed naar het onderste deel van het lichaam zakt.’

‘O, dan heb ik het verkeerd verstaan.’

‘En wat deed je toen?’

‘Op dat moment...’

Ik kon de zin niet afmaken. De schok om mijn vader zo aan te treffen en al die vreemde mensen te moeten binnenlaten had al het andere naar de achtergrond gedrongen. Nu pas drong het werkelijk tot me door dat hij dood was, en ik voelde mijn ogen prikken. Ik herkende dat nog van heel lang geleden. Het betekende dat ik moest huilen, maar ik wist niet goed of ik nu verdrietig moest zijn omdat hij dood was of blij dat ik eindelijk vrij kon zijn.

Vrij om een normaal leven te leiden, zoals ik altijd had gedroomd.

Maar ik kon niet huilen, niet waar deze mensen bij waren. Ik mocht geen zwakte tonen, dat was gevaarlijk. Ik dacht weer aan Deirdre Walsh en herinnerde me wat zij altijd deed als ze bang was dat ze moest huilen. Ik schraapte mijn keel en zette een officiële stem op.

‘Op dat moment stelde ik vast dat hij was overleden. Het tijdstip van zijn dood, gebaseerd op de mate van lijkverstijving, schatte ik op tien uur hedenochtend, dus stelde ik geen pogingen in het werk hem te reanimeren,’ verklaarde ik, en ik voelde pappa’s koele, wasachtige dode huid weer onder mijn hand. ‘Vervolgens nam ik zijn mobiele telefoon van zijn nachtkastje en belde Mr. King.’

‘Randy King?’

Ik knikte.

‘Waarom niet het alarmnummer?’

‘Omdat pappa me had gezegd dat ik Randy King moest bellen als hem ooit iets zou overkomen.’

De hulpsheriff staaarde me aan alsof ik zojuist een moord had bekend. Toen sloeg hij zijn ogen neer en stond op. ‘Ik geloof dat de lijkschouwer bijna klaar is, maar hij zal je nog willen spreken.’

Terwijl ik wachtte, kroop ik nog verder weg op de bank en bedacht hoe mijn leven zou veranderen. Ik moest nu zelf boodschappen gaan doen, rekeningen betalen en alles wat pappa me nooit geleerd had.

De lijkschouwer verscheen in de deuropening. ‘Miss Moshen?’ Hij was een grote, bolle man met een vest.

‘Ja?’

Hij ging op de keukenstoel zitten die de hulpsheriff had vrijgemaakt.

‘Ik moet u een paar vragen stellen,’ begon hij.

‘Oké,’ zei ik, op mijn hoede. De hulpsheriff was een kleine, tengerere man, en hoewel hij een wapen droeg, had ik hem nog wel aangekund, als het nodig was. Maar de lijkschouwer was wel erg groot en zwaar.

‘Kunt u me vertellen wat er precies gebeurd is?’

Ik herhaalde mijn verslag, maar de lijkschouwer viel me al snel in de rede. ‘Dit is geen getuigenverklaring alsof u voor de rechtbank staat,’ zei hij. ‘Zeg het nou maar in uw eigen woorden.’

Dat probeerde ik, maar ik wist niet precies wat voor toon hij van me verwachtte.

‘Had uw vader ook pijn op de borst, of in zijn kaak?’ vroeg hij. ‘In zijn linkerarm, misschien?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Hij zei alleen dat hij zich niet lekker voelde. Alsof hij griepigerig was.’

‘Had uw vader ook een hoog cholesterol, of hoge bloeddruk?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Wanneer was hij voor het laatst bij de dokter geweest?’ wilde de lijkschouwer weten.

‘Hij geloofde niet in dokters.’

‘Uw vader was pas eenenvijftig, dus moet ik sectie verrichten, hoewel het waarschijnlijk een hartaanval was. We zullen ook een toxicologisch onderzoek doen, waar ongeveer vier weken overheen gaan, omdat we het materiaal naar het lab in Topeka moeten sturen.’

Het bloed week uit mijn gezicht. ‘Een toxicologisch onderzoek?’ herhaalde ik. ‘Waarom?’

‘Dat is routine,’ antwoordde hij.

‘Ik weet zeker dat mijn vader geen sectie zou hebben gewild.’

‘Maakt u zich geen zorgen,’ zei hij. ‘U kunt hem al begraven voordat de uitslag van het toxicologisch onderzoek binnen is.’

‘Nee, ik bedoel dat mijn vader niet zou hebben gewild dat er in hem gesneden werd.’

‘Dat is de wet.’

‘Alstublieft...’ zei ik.

Hij kneep zijn ogen tot spleetjes en keek me onderzoekend aan. Toen stond hij op. ‘Waar moet het lichaam naartoe worden gebracht als we klaar zijn met de sectie?’ vroeg hij.

‘Naar het rouwcentrum. Holt, in Niobe,’ zei een stem vanuit de huiskamer.

Ik kwam van de bank om te zien wie dat gezegd had. Randy King stond met zijn rug naar de muur, zijn Stetson diep over zijn ogen getrokken.

De lijkschouwer keek mij vragend aan, wachtend op een bevestiging.

‘Ik ben de executeur testamentair van Mr. Moshen,’ verklaarde Randy. Hij keek op, en ik zag zijn ogen: lichtblauw, met kleine pupillen, die zich dwars door mijn hoofd leken te boren.

Ik haalde mijn schouders op naar de lijkschouwer.

‘Wilt u nog afscheid nemen van uw vader voordat we hem naar het mortuarium brengen?’ vroeg hij.

Ik knikte en volgde hem naar de trap. Hij deed een stap opzij. ‘Na u,’ zei hij.

‘Nee,’ zei ik. ‘U eerst.’

Pappa had me geleerd nooit als eerste een deur door te gaan en nooit iemand achter me te laten lopen. De lijkschouwer keek fronsend, maar liep toch de trap op.

Op de bovenverdieping was pappa’s kamer de eerste links. De lijkschouwer bleef voor de deur staan. Hij maakte aanstalten om zijn hand op mijn arm te leggen, en ik deed meteen een stap terug. Hij liet zijn hand weer zakken.

‘Miss Moshen,’ zei hij op gedempte toon, ‘uw vader ziet er heel anders uit dan toen hij nog leefde. Het kan een schok voor u zijn. Niemand zou het u kwalijk nemen als u...’ Ik stapte pappa’s kamer binnen, met de bagage van alle politieseries die ik ooit op tv

had gezien. Maar toch was ik niet voorbereid op wat ik daar zag.

Omdat hij op zijn buik had gelegen toen hij stierf, hadden de ziekenbroeders pappa weer op zijn rug gelegd. Zijn lichaam was totaal verstijfd, waardoor zijn bovenlip naar zijn tandvlees was gekruld in een lugubere grijns boven zijn kakikleurige tanden. Zijn handen lagen met gespreide vingers op zijn gezicht met de handpalmen naar buiten. Pappa's ogen staarden omhoog en naar links, en zijn gezicht was paars verkleurd, als druivensap.

Wat me het eerst opviel toen ik hem zag – nadat ik van schrik mijn kauwgom had ingeslikt – was de indruk die hij maakte. Alsof hij zich een of andere duivel van het lijf probeerde te houden. Ik had moeten wachten tot de begrafenisondernemer met hem klaar was, want nu wist ik dat ik dit beeld nooit meer uit mijn geheugen zou kunnen wissen.

Wankelend op mijn benen stapte ik de kamer weer uit, vastbesloten geen traan te laten voor het oog van al die vreemden. De sheriff en zijn hulpje stonden voor mijn slaapkamer, starend naar mijn deur met een verwarde uitdrukking op hun gezicht.

‘Petty,’ zei sheriff Bloch.

Ik wachtte op de gang en voelde me aangerand omdat ze zo dicht bij mijn persoonlijke spullen stonden – en bij mijn ondergoed.

‘Ja?’

‘Is dit jouw slaapkamer?’

Ik knikte.

Voor de zoveelste keer wisselden ze een blik. De lijkschouwer bleef boven aan de trap staan om mee te luisteren. Hier had mijn vader me altijd voor gewaarschuwd: het oordeel van bemoeizieke vreemden, hun idee dat ze iets te zeggen zouden hebben over het leven van mensen die ze nooit eerder hadden ontmoet en over wie ze helemaal niets wisten.

Blijkbaar verwachtten de drie mannen dat ik iets zou zeggen,

maar ik was moe van al dat geklets. Ik praatte toch al nooit veel, en nu merkte ik pas hoe vermoeiend dat was.

‘Waarom zitten er zes grendels op je deur?’ vroeg de hulpsheriff.

Daar had hij niets mee te maken, maar ik schaamde me er niet voor.

‘Zodat pappa me kon opsluiten, natuurlijk.’

HOOFDSTUK 2

De mannen wisselden allemaal weer een blik.

‘Voor... straf?’ vroeg de sheriff.

Ik zuchtte vermoeid. ‘Als bescherming.’

‘En wanneer sloot je vader je dan in je kamer op?’

‘Elke avond, al sinds ik drie was,’ antwoordde ik, en ik liep de trap af.

Terwijl de mannen nog bezig waren op pappa’s kamer, tuurde ik tussen de stalen tralies door die voor een van de huiskamerramen aan de westkant waren gelast. De schemering daalde neer over het landschap van Kansas, dat al groen begon te kleuren. Op een heldere, vroege voorjaarsdag als deze leek de horizon wel vijftig kilometer ver, of nog verder, met helemaal niets tussen mijzelf en de einder, behalve de wolkeloze hemel en de glooiende prairie, met gele oregonlelies en blauwe flox, zwarte en bruine koeien en onze eigen familie van vijf hoge, brede eiken, die alweer blaadjes kregen.

Ik had al vroeg geleerd me niet te laten inpalmen door de schoonheid om me heen. Pappa liet me graag zien wat voor lelijke dingen er in deze wereld vaak verborgen lagen onder de mooie buitenkant. Neem de vogelmelk, die zo weelderig langs de weg groeit. Die mooie bloemen zijn giftig. Of neem de eiken. In de zomer zijn ze getooid met honderden, sappige, doorschijnend groene blaadjes, die beleefd applaudisseren in de wind, als toeschouwers bij een golftoernooi. In de herfst verkleuren ze naar

oranje, met stralend rode randen. Maar als de bitterkoude winterstorm de laatste blaadjes heeft verjaagd, zie je pas de werkelijke boom met zijn sinistere, granietharde bast en zijn boze takken, wraakzuchtig klauwend naar het grillige klimaat van Kansas met die uitersten van hitte, kou en vocht, de meedogenloze wind, de natte sneeuw en de bliksem.

Hier in het noordwesten, Niobe County, staat maar weinig de elementen in de weg. Beschutting tegen de woede van de natuur is er nauwelijks. Bomen zijn er niet, behalve onze vijf dappere eiken, en in de wijde omtrek is geen gebouw te bekennen. Het dichtstbijzijnde dorp, waar de post onze reclamefolders bezorgt, is Saw Pole, vijftientig kilometer verderop. De verf van ons huis – het enige binnen een straal van twintig kilometer – bladdert in het ruige weer, waardoor het hout is verkleurd tot een uitgebleekt grijs, als van vogelpoep. Vaag herinner ik me nog beelden uit de tijd dat we hier arriveerden vanuit Detroit, toen ik drie was. Ooit was het huis botergeel. Hier en daar resteren nog wat verdwaalde kleuren, de restanten van een vorig leven, een vorige bewoner die bloemen kweekte, het gras sproeide en groente plantte.

Het uitzicht uit het raam hield me bezig totdat de menigte begon uit te dunnen. Eerst vertrok de brandweer, toen de ambulance, de politie en ten slotte reden de lijkschouwer en zijn assistenten pappa's lichaam in een zwarte zak op een brancard naar buiten. Randy King was de laatste. Hij stond nog steeds tegen de muur van de huiskamer geleund. Iets in zijn houding deed me denken aan Curley uit *Of Mice and Men*.

'Als je een pak uitkiest waarin je vader begraven moet worden, breng ik het wel naar het mortuarium,' zei hij vanonder zijn hoed. Ik was blij dat ik niet in die kleine pupillen van hem hoefde te kijken.

Ik liep de trap op en bleef voor de deur van pappa's slaapkamer

staan. Het leek wel of ik werd tegengehouden door schrikdraad, onder stroom gehouden door de blikken van mijn vader. Maar ik had geen tijd om mezelf moed in te spreken. Hoe sneller ik die kleren pakte, des te eerder kon ik ook de laatste indringer de deur uit krijgen, zodat ik het huis eindelijk voor mezelf had en kon doen wat ik wilde. Voor het eerst in mijn leven.

Ik had pappa's kast natuurlijk nooit vanbinnen gezien. Ik trok aan het koordje van de plafondlamp, maar er gebeurde niets. De lamp was waarschijnlijk al jaren stuk, maar in zijn kamer lag een grote zaklantaarn. Ik klikte hem aan en liep terug naar de kast. De brede lichtbundel viel op een stel verschoten jeans, veel camouflagekleden en een paar overhemden met kraag.

Het waren de kleren van de enige andere mens die ik ooit echt gekend had, en opeens was ik bang. De zaklantaarn gleed uit mijn hand toen ik een schreeuw voelde opwellen in mijn borst. Ik sloeg mijn handen voor mijn mond om de gil te onderdrukken en struikelde naar voren tussen zijn kleren, die me opvingen met lege mouwen. Stille tranen huilend zakte ik op de grond. Een bodemloos verdriet dreigde me te smoren. Op mijn knieën drukte ik de stof van zijn kleren tegen mijn gezicht en ademde hun geur in, een vage lucht die mijn vader bijna levensgroot weer terugbracht. Maar hij was er niet meer, en ik was alleen.

Toen klonken er behoedzame voetstappen op de trap. Aan de holle klank hoorde ik dat het iemand moest zijn die de keldertrap op kwam, heel aarzelend. Iemand die probeerde geen geluid te maken. Ik verstijfde en luisterde scherp. De voetstappen staken nu de benedenverdieping over, naar de voordeur. Op mijn tenen sloop ik naar de trap en zag Randy King, die een grote kartonnen doos in zijn armen hield met daarop de letters MR in zwarte viltstift. Erbovenop lag pappa's laptop met de L-vormige deuk.

Maar wat zat er in de doos? En waar ging Randy naartoe met die doos en de laptop?

Ik sloop weer terug naar pappa's kamer en keek uit het raam terwijl Randy de doos en de computer naar zijn wagen bracht. Hij zette ze op de bijrijdersstoel en liep terug naar het huis.

Eenmaal binnen riep hij: 'Petty? Alles goed, daarboven?'

Hij kwam de trap op, nu snel en vastberaden. Ik rende terug naar de kast en pakte pappa's drielidige pak. Ik wilde echt niet in een slaapkamer gevangen zitten met die vent, die mijn huis was binnengekomen en dingen weghaalde zonder mijn toestemming, alsof hij hier hoorde. Want hij hoorde hier niet. Ik kende hem niet, maar zijn aanwezigheid, die aanvoelde als een ziekte, leek veel meer ruimte in te nemen dan nodig was. Ik stapte de kamer uit op het moment dat Randy wilde binnenkomen en stak hem de kleren toe. Hij pakte ze zwijgend aan, draaide zich om en liep de trap weer af.

'Maak je geen zorgen over de begrafenis,' zei hij. 'Je vader heeft instructies voor mij achtergelaten.'

Het was nog niet bij me opgekomen om me zorgen te maken over de begrafenis, maar ik knikte tegen zijn achterhoofd toen hij de trap afdaalde. Beneden gekomen draaide hij zich om en zette zijn hoed weer op. 'Red je het wel? Of zal ik vannacht hier blijven?'

Ik was zo geschokt door die vraag dat ik niet eens antwoord kon geven. Ik staarde hem verbijsterd aan.

Hij schudde zijn hoofd en lachte even. 'Zoals je wilt,' zei hij, en hij stapte de voordeur uit. Door de hor hoorde ik hem nog zeggen: 'Mijn deelneming met je verlies.'

Zodra ik zijn wagen hoorde starten, liep ik de trap af naar de huiskamer en keek hem na door het raam aan de voorkant toen hij wegreed.

Op dat moment drong het pas tot me door.

Ik had niemand om me op mijn kamer in te sluiten. Waarom had ik dat niet aan iemand van hen gevraagd? Omdat ze het